

Spoznavati Njega in sebe (10) – Jezus je zelo blizu

Sveti Jožefmarija je govoril o »quid divinum«, o nečem božjem, kar lahko odkrijemo v stvareh okoli sebe in v tem, kar počnemo. Takrat se pred nami odpre nova razsežnost, v kateri si vse delimo z Bogom.

11. Feb. 2023

»Vsak dan jasneje vidim, *kako blizu mi je Jezus v vsakem trenutku*; pripovedovala bi mu o drobnih, a

stalnih detajlih, ki me niti ne presenečajo več, vendar se zanje nenehno zahvaljujem in jih pričakujem.«^[1] Pismo blažene Guadalupe, iz katerega je gornji odlomek, je moralo biti zaradi svoje preprostosti v veliko veselje naslovniku, svetemu Jožefmariju. Čeprav je Guadalupe v Opus Dei štela komaj dve leti, te vrstice že zgovorno pričajo, kako je življenje pobožnosti, v katero se je podala, stremelo ravno k ohranjanju stalne božje navzočnosti, po kateri lahko »svoje običajno življenje spreminjamo v nenehno molitev«.^[2]

Nauk je evangeljski. Jezus je svojim učencem na različne načine govoril, »kako morajo vedno moliti in se ne naveličati« (Lk 18,1). Večkrat ga vidimo, kako se čez dan obrača k Očetu, na primer ob Lazarjevem grobu (prim. Jn 11,41-42) ali ko se apostoli polni veselja vrnejo s svojega prvega evangelizacijskega

popotovanja (prim. Mt 11,25-26). Po vstajenju se Gospod učencem približa v najrazličnejših situacijah: ko žalostni odidejo in se odpravijo proti Emavsu, ko so v strahu zbrani za zaprtimi vrati, ko se vračajo na delo ob Galilejskem jezeru ... Celo tik pred vrnitvijo k Očetu jim Jezus zagotavlja: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20).

Prvi kristjani so se te bližine zelo zavedali. Naučili so se vse delati v božjo slavo, kot je sveti Pavel zapisal Rimljanom: »Če namreč živimo, živimo za Gospoda; in če umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi« (Rim 14,8-10; prim. 1 Kor 10,31). Kaj pa mi? Ali je v tem naglem svetu, kakršen je naš, polnem opravkov, rokov, prometa in hrupa, sploh mogoče nenehno ohranjati naš »pogovor v nebesih«?^[3]—

S pravim namenom

Nekateri pogovori se odvijajo v tihoti, na primer pogovor dveh prijateljev, ki skupaj hodita po poti, ali zaljubljenca, ki si zreta v oči. Ne potrebujeta besed, da bi drug z drugim delila, kar jima leži na srcu. Ni pa mogoč pogovor, v katerem ne bi bilo pozornosti do osebe, ki jo imamo pred seboj. Mobilni telefoni so v naša življenja vnesli nenavaden pojav, da se z nekom pogovarjamo in se nam kljub temu zdi, da je morda takrat bolj pozoren na neke *druge pogovore* ...

Dialog z Bogom, h kateremu smo poklicani, vključuje prav takšno pozornost. To je pozornost, ki ni izključujoča, saj lahko Boga odkrijemo v številnih okoliščinah in dejavnostih, ki z njim na videz nimajo kaj dosti opraviti. Nekaj podobnega so počeli tisti kamnoseki, ki so v kamnih, ki so jih klesali, videli povsem različne stvari: enemu so pomenili sužnost fizičnega dela,

drugemu preživetje njegove družine, tretji pa je v istih kamnih videl nastajanje veličastne katedrale. Zato je sv. Jožefmarija govoril o potrebi, da »teologalne in kardinalne kreposti udejanjamo v svetu ter tako postanemo kontemplativne duše«. ^[4] Ne gre le za to, da ravnamo na pravi način, ampak tudi, da delujemo s *pravim namenom*, ki v tem primeru pomeni iskati Boga, ga ljubiti in mu služiti. Ravno to je mogoče po navzočnosti Svetega Duha v naši duši, ko jo ta poživlja s teologalnimi oziroma božjimi krepostmi. Tako lahko v tisoč in eni izbiri vsakega dne ostajamo pozorni na Boga ter ohranjamo svoj pogovor z njim živ in goreč.

Ko se zjutraj odpravljamo v službo ali ko se prebujamo, da bi pravočasno prišli na predavanje, ko peljemo otroke v šolo in ko se v službi ukvarjamo s kakšno stranko, se lahko vprašamo: *Kaj počnem? Kaj me žene,*

da to opravi dobro? Odgovor, ki nam bo nemudoma prišel na ustnice, bo bolj ali manj globok, zagotovo pa je to dobra priložnost, da dodamo: Hvala ti, Gospod, ker računaš name. Rad bi ti služil s tem pravilom ter na ta svet prinašal tvojo luč in veselje. Potem se bo naše delo zares rodilo iz ljubezni, izražalo bo ljubezen in bo usmerjeno v ljubezen.^[5]

Gledanje z božjimi očmi

»Lahko bi našteali številne probleme, ki danes obstajajo in jih je treba rešiti, vendar je vse te probleme mogoče rešiti le, če bo Bog postavljen v središče, če bo Bog ponovno postal viden v svetu, če bo postal odločilen v našem življenju in če bo po nas na odločilen način tudi vstopil v svet.«^[6]

Biti kontemplativen sredi sveta pomeni, da je v središču našega bivanja Bog, okoli katerega se vrti vse drugo. Z drugimi besedami, naj bo on zaklad, na katerega je vedno

osredotočeno naše srce, kajti vse drugo nas zanima le, če nas povezuje z njim (prim. Mt 6,21).

Tako bo naše delo postalo molitev, saj bomo v njem znali videti nalogo, ki nam jo je zaupal Bog, da bi skrbeli za njegovo stvarstvo in ga bogatili ter služili drugim. Naše družinsko življenje bo molitev, ker bomo v sozakoncu in otrocih (ali starših) videli dar, ki nam ga je dal sam Bog, da bi se jim lahko podarili, jih vedno spominjali na njihovo neskončno vrednost in jim pomagali rasti. Konec koncev je na ta način gotovo ravnal Jezus v Nazaretu: Kako je gledal na svoja dnevna opravila v Jožefovi delavnici? Kakšen pomen je zanj imelo to vsakdanje delo? Kaj pa tisoč drobnih nalog ob domačem ognjišču? In vse, kar je počel skupaj s svojimi sosedi?

Če na stvari gledamo z očmi vere in v svojem življenju odkrivamo božjo

ljubezen, pa ne pomeni, da nas težave ne bodo več prizadele: utrujenost, neuspehi, glavobol, sitnosti, ki nam jih lahko povzročijo drugi ljudje ... Ne pomeni, da bo vse to izginilo. Če živimo osredotočeni na Boga, bomo znali vse te reči združiti s Kristusovim križem, kjer najdejo svoj smisel v službi odrešenju. Ponižanje je lahko molitev, če nas združi z Jezusom in tako postane priložnost za očiščenje. Enako lahko rečemo za bolezen ali poklicni neuspeh. V vsem lahko srečamo Boga, ki je Gospodar zgodovine, in v vsem se lahko oklenemo gotovosti, da Bog vedno odpira možnosti za prihodnost, kajti »njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28). Tudi drobna nevšečnost, denimo prometni zastoj na poti domov, je lahko molitev, če jo spremenimo v priložnost, da svoj čas izročimo v roke Boga ... in da pri njem posredujemo za ljudi, ki so poleg nas deležni iste *usode*.

Da bi dosegli kontemplacijo v običajnem življenju, ne pričakujmo izrednih reči. »Pogosto nas obhaja skušnjava, da je svetost prihranjena za tiste, ki imajo možnost, da so daleč od vsakdanjih opravil, da lahko mnogo časa posvetijo molitvi. Ni res. Vsi smo poklicani biti sveti, ko ljubimo in ko vsak dan pričujemo z vsakdanjimi opravili tam, kjer smo.«^[7] Vere poln pogled po ljubezni spreminja vse naše življenje v stalen pogovor z Bogom. To je pogled, ki nam daje živeti z globokim realizmom, saj nam razkriva tisto *četrto razsežnost*, ki je *quid divinum*, nekaj božjega, navzočega v vsem, kar je resnično.

Peč in povezava

»Ko je človek popolnoma zaposlen s svojim svetom, z materialnimi stvarmi, s tem, kar lahko naredi, z vsem, kar je izvedljivo in vodi k uspehu, [...] takrat njegova

sposobnost zaznavanja Boga oslabi, organ za gledanje Boga upade, ni več zmožen zaznavanja in postane neobčutljiv. Ne zaznava več božjih reči, ker je ustrezeni organ v njem upadel, ker se ni razvil.«^[8] Res pa je tudi obratno: sposobnost, da na stvarnost gledamo z očmi vere, je mogoče razviti. To storimo zlasti, ko za to luč prosimo kakor apostoli: »Pomnôži nam vero!« (Lk 17,5). To počnemo tudi takrat, ko se čez dan zaustavimo in svoje življenje položimo pred Gospoda. In čeprav naj bi molitev trajala ves dan, mora »življenje molitve [...] temeljiti še na nekaj trenutkih dneva, ki jih posvetimo samo odnosu z Bogom«.^[9] Skratka, da bi bila naša pozornost običajno usmerjena v Boga, moramo nekaj časa posvetiti *izključno* njemu.

Sveti Jožefmarija je to potrebo nekoč razložil s primerom o ogrevanju hiše: »Če imamo radiator, to pomeni, da je napeljana centralno ogrevanje.

Vendar se prostor ogreje le, če je peč prižgana ... Ves čas torej potrebujemo radiator in tudi peč mora biti dobro zakurjena. Se strinjate? Dnevno določen čas, namenjen dobro opravljeni molitvi: to je peč. In potem radiator v vsakem trenutku, v vsaki sobi, na vsakem kraju, pri vsakem opravilu: božja navzočnost.«^[10] Peč je enako pomembna kot radiatorji. Da bi božja toplina napolnila ves naš dan, moramo nekaj časa nameniti temu, da zanetimo in vzdržujemo ogenj njegove ljubezni v svojem srcu.

Druga prispodoba, ki nam tukaj pride prav, je internetna povezava. Gotovo smo že večkrat videli, kako se ljudje trudijo, da bi našli signal, kadar se odpravijo na pohod ali preživljajo konec tedna v naravi. Takrat poskrbimo, da je prenos podatkov v našem mobilnem telefonu vključen, in upamo, da se bo ta povezal takoj, ko bo prepoznal razpoložljivo omrežje. Vendar

dejstvo, da je telefon odprt za sprejemanje signala, še ne pomeni, da ga samodejno sprejema ali da sprejema vsa sporočila. Signal prihaja čez dan, ko se približamo temu ali onemu omrežju, sporočila pa prihajajo, ko jih nekdo pošlje. Mi opravimo svoj del tako, da aktiviramo telefon, nato pa čakamo na sporočila.

Podobno v času premišljevalne molitve *aktiviramowifi* svoje duše in rečemo Bogu: »Govôri, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša« (1 Sam 3,9). Včasih nam bo spregovoril v teh trenutkih, včasih pa bomo njegov glas prepoznali v tisočernih podrobnostih našega dneva. V vsakem primeru je čas molitve dobra priložnost, da v njegove roke položimo vse, kar smo naredili ali bomo naredili, čeprav morda ne povzdignemo oči k Bogu ravno v trenutku, ko to opravljamo. Poleg tega je čas, ki ga posvečamo izključno

Bogu, najboljši dokaz, da ga dejansko želimo poslušati.

Za razliko od telefona pa odpreti srce ni nekaj samoumevnega, kar je storjeno enkrat in ostane za vedno: vsak dan se je treba pripraviti in prisluhniti Bogu, kajti »srečujemo ga v sedanjosti, ne včeraj in ne jutri, temveč danes: ‘O da bi danes poslušali njegov glas: Ne zakrknite svojih src’ (Ps 95,7-8).«^[11] Če ohranjamo to vsakodnevno predanost, nam bo Bog lahko podaril čudovito zmožnost, da bomo dan za dnem živeli v njegovi navzočnosti. Včasih bo to od nas zahtevalo več napora. V vsakem primeru pa bomo iz teh trenutkov premišljevalne molitve črpali obilo moči in upanja, da bomo z veseljem nadaljevali svoj vsakodnevni boj, svoje dnevno prizadevanje za prižiganje ognja, za vzpostavljanje povezave.

V vsem, kar se nam zgodi

Znane so besede svetega Jožefmarija iz homilije na kampusu Univerze v Navari: »Otroci moji, tam kjer so vaši bratje ljudje, kjer so vaša hrepenenja, vaše delo, vaše ljubezni, tam je kraj vašega vsakodnevnega srečevanja s Kristusom. Sredi najbolj snovnih zemeljskih stvari se moramo posvečevati, tako da služimo Bogu in vsem ljudem.«^[12] Nato je dodal: »V laboratoriju, v operacijski sobi v bolnišnici, v vojašnici, na univerzi, v tovarni, v delavnici, na polju, ob družinskem ognjišču ter na vsem neizmernem obzorju dela nas Bog čaka vsak dan.«^[13] Med tisočerima dejavnostmi, ki zapolnjujejo naš dan, nas Bog čaka, da bi se z nami prijetno pogovarjal in uresničeval svoj načrt na svetu. Ampak kako to razumeti? Kako to živeti?

Bog nas vsak dan pričakuje, da bi se z nami umirjeno pogovarjal o tem, kar napolnjuje naše življenje, enako kot oče ali mama poslušata dolgotrajno

pripovedovanje svojega malčka. Otrok jima skorajda v realnem času poroča, kaj se mu je zgodilo v šoli. Zdi se, kot bi hotel kar najbolje izkoristiti svojo čudovito sposobnost pomnjenja in opisovanja doživetij, ko o najneznatnejših pripetljajih pripoveduje z vsemi potankostmi. Starši pa ga poslušajo in ga sprašujejo, kako se je zgodilo to ali ono, kaj je rekel oni drugi otrok ...

Podobno tudi Boga zanima vse, kar se nam dogaja, pri čemer se za razliko od zemeljskih staršev on nikoli ne naveliča poslušati naših pripovedi in se ne navadi, da govorimo z njim. Prej smo mi tisti, ki se včasih utrudimo nagovarjanja, iskanja njegove navzočnosti. Če pa to željo ohranjamo živo, nam »vse – ljudje, stvari, naloge – ponuja priložnost in temo za stalen pogovor z Gospodom«. ^[14] Prav vse lahko postane vsebina pogovora v dialogu z

Bogom. Z njim lahko delimo vse, čisto vse.

Po drugi strani pa nas Bog pričakuje pri našem delu, da bi še naprej vršil delo odrešenja v svetu, to je, da bi svet še naprej pritegoval k sebi. Ne gre za to, da bi ob bok svojega vsakodnevnega dela pridodali neke pobožne dejavnosti, ampak za to, da bi vsa okolja našega sveta vodili k Bogu: družino, politiko, kulturo, šport ... vse. V ta namen moramo najprej na vseh teh krajih odkriti njegovo navzočnost. Gre skratka za to, da svoje delo dojemamo kot božji dar, kot konkreten način, s katerim uresničujemo njegovo naročilo, naj skrbimo za svet in ga obdelujemo ter oznanjamo veselo novico, da nas Bog ljubi in nam ponuja svojo ljubezen. Izhajajoč iz tega odkritja si bomo prizadevali, da bodo vsa naša dejanja postala služenje drugim, ljubezen, kakršno nam Jezus kaže in podarja vsak dan pri sveti maši. S takšnim

življenjem, ko vsa naša dejanja združujemo s Kristusovo daritvijo, v polnosti uresničujemo poslanstvo, ki nam ga je Gospod zaupal, preden se je vrnil k Očetu (prim. Jn 20,21).

* * *

V nekem intervjuju tik pred beatifikacijo Guadalupe Ortiz de Landázuri so *očeta* vprašali, katera je bila *formula svetosti* te ženske.

Povzel jo je v nekaj vrsticah: »Svetost ne pomeni, da prispemo na konec življenja popolni kot angeli, ampak da dosežemo polnost ljubezni. Kot je dejal sveti Jožefmarija, je bil to boj za preoblikovanje dela, običajnega življenja, v srečanje z Jezusom Kristusom in služenje drugim.«^[15]

Formula svetosti je torej zgoščena v tem, da vse ustreza istemu nagibu, da ima vse isti cilj: živeti s Kristusom sredi sveta in skupaj z njim svet voditi k Očetu. To pa je mogoče, ker je Jezus zelo blizu.

[1] Bl. Guadalupe Ortiz de Landázuri,
Pismo svetemu Jožefmariju, 1. 4.
1946.

[2] Sv. Jožefmarija, Pismo 24. 3. 1930.

[3] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št.
300.

[4] Sv. Jožefmarija, Pismo 8. 12. 1949,
št. 26.

[5] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*,
št. 48.

[6] Benedikt XVI., Homilija, 7. 11.
2006.

[7] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et
Exsultate*, št. 14.

[8] Benedikt XVI., Homilija, 7. 11. 2006. Papež se tukaj opira na neko besedilo sv. Gregorja Velikega.

[9] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 119.

[10] Sv. Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 28. 9. 1973.

[11] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2659.

[12] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 113.

[13] Prav tam, št. 114.

[14] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 11. 3. 1940, št. 15.

[15] Fernando Ocáriz, Pogovor, 13. 5. 2019.

dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-10-jezus-je-zelo-blizu/ (4.
Avg. 2025)